

פתיחה לפרק "מי שהיה נשוי"

יקבלו בשווה, שהתובעים יקבלו לפי אחוזים מן התביעות שלהם, או שיש העדפה לאחד התובעים.

בעיה שלישית היא לגבי "כתובת בנין דיכרין". אחד מתנאי הכתובה הוא שבניה של כל אשה זכאים לרשת את כתובת אמם לאחר מותה נוסף לחלקם בירושה בכלל. ומפני שלא תמיד הכתובות שוות זו לזו, ופעמים יש בנים מעטים לאשה אחת, יש מקום לברר כיצד מיישבים את טענותיהם של הבנים השונים לגבי ירושות אלה.

כל הבעיות הללו מגיעות לסיבוך יתר כאשר אחת הנשים מוותרת על חלקה רק עבור אדם אחד, ואז עשויה להיווצר מערכת של תביעות שבה יש לתובעים השונים זכות קדימה יחסית המחייבת פתרון מעשי.

בעיות אלה ודינים קרובים להן הן עיקרו של פרק זה.

פרק זה עוסק בהרחבה בכעיה שראשיתה עוד בפרק הקודם – באדם שהיו לו נשים אחדות ומת, כיצד הנשים (ויורשיהן) מחלקות ביניהן את הנכסים המגיעים להן לפרעון חוב כתובתן.

מוכן כי אם היו הנכסים מספיקים לתשלום כל התביעות אין בכך כל בעיה, אולם שאלות אחדות מתעוררות כאשר סכומי הכתובות יתירים על הירושה. ויש בנושא זה שלש בעיות עיקריות. הראשונה – למי מן הנשים יש זכות קדימה בגביית הכתובה. וכיצד נקבעת קדימה זו בפועל. בעיה שניה – כיצד מחלקים את הנכסים כאשר אין סכומי הכתובות שווים, ולאשה אחת יש תביעה בסכום גדול משל חברתה. שבמקרה זה (כמו בחלוקת נכסים של שותפים בחלקים בלתי שווים) יש כמה אפשרויות – שכל התובעים